

Иванку.

Кога е така, помогни ми, Марио. Само ти можешъ сега да ме направишъ доброчестенъ или да ме погубишъ.

Мария.

Та какво е, Боже мой! какво е!

Иванку.

То е страшно нѣшто, Марио: азъ бѣгамъ и се криѣжъ отъ татка ти.

Мария (уплашено се подръпва).

Какво? отъ татка?

Иванку (горчиво се усмива).

Не ти се върва? Слушай, Марио. Дору бѣхъ оште малѣкъ, азъ обичахъ да си кичѣ главата съ вѣнци и корони отъ книга. Когато първи пѣтъ зехъ шлемътъ въ рѣка и припасахъ мечъ на поясъ, азъ се видѣхъ злочестенъ, дѣто нѣмаше на главата ми такава корона, каквато носеше татку ти...

Мария (безпокойно и страховито начева да слуша).

Иванку.

И на бойното поле, въ най-страшнитѣ минути, азъ ставахъ трижъ по-страшенъ за неприятелятъ, защото въ тѣзи минути ми дохождаше на умъ за царска корона... Най-сѣтнѣ ми пришепнахъ, че короната може да бѣде моя, стига да имамъ азъ желание...

Мария (страховито).

Спри се, Иванко!

Иванку (клати глава и жлъчно се усмива).

Марио! отъ тогава на-насамъ азъ не сѣмъ виждалъ ни минута спокойствие. Бивалъ ли сѣмъ между веселитѣ си приятели, тая корона се е изпрѣчвала отъ предя ми, и въ най-безгрижнитѣ смѣхове на приятелитѣ си, азъ сѣмъ се чув-